

ПРОЛЕГОМЕНИ ДО ФІЛОСОФІЇ ІЛЮСТРАЦІЇ

Обґрунтування ілюстрації як універсального методу інтерпретації є базисним питанням філософії ілюстрації, разом з такими питаннями як загальні закони візуального пояснення тексту, принципи розкриття літератури за допомогою зображення. Всі вони ще чекають на дослідження книжкового мистецтва. Ілюстрація збирає в єдине живопис та мовлення, що дає концептуальну основу для розкриття візуального та вербального простору світового розвитку культури. Ілюстрація зв'язує декілька смислових центрів, та забезпечує інтерпретацію тексту, найбільш оптимальну для розширення смислового навантаження, створює новий погляд на цілісність предметів, явищ, слів, та являється одним із методів феноменологічної редукції, що зводить на мінімум моральні нагромадження, тобто відводить від передчасних суджень про світ, залишаючи потенційний текст, без конкретного змісту, але зі сформованим образом. Теоретичне обґрунтування ілюстрації як універсальної методології вивчення текстової та візуальної культури, будучи важливим як для дизайнера, художника, так і для людини, що сприймає цей вид мистецтва, Тож претендує на особливе місце у філософії.

В сучасному світі, завдяки соціальним мережам, мовлення і текст максимально наближені. Будь яка зміна в одному з аспектів веде до майже одночасної зміни текстової культури. Цей ефект посилюється плінністю інтернет мережі. Дана ситуація призводить до деякої невловимості та рухливості культурно-історичного контексту. Тож будь які ілюстрації комікси, коллажі, арт малюнки, демотиватори та ін., сприяють фіксації індивідуального, семантичного поля сучасною культурою, притому зберігаючи естетику, яка може протистояти стереотипам масової культури. Хоча зображення є розтиражованим, але в той же час являється образом мовного висловлювання, буде та утримує цілісне розуміння мови та тексту з одного боку, та фіксує дискурс з іншого.

Існують загальні закони візуального пояснення тексту, універсальні принципи образного та смислового розкриття літератури за допомогою зображення. Наявність ілюстрації зводить на нівець уявлення постмодерністів про неможливість зв'язку читача й автора, їх незалежність один від одного. Художник стане повноцінним ілюстратором якщо буде дотримуватися важливої герменевтичної умови : предрозуміння тексту,

зв'язку «Я» та підсвідомості завдяки загальному сенсу. Ілюстрація являє собою частину артефакту, тобто матеріальну складову, символ, що гарантує стабільність, доступність сприйняття та естетичність витвору мистецтва. Вона призвана висунути на передній план естетичну ціль, і донести її до читача, тим самим активізуючи фантазію, відкрити різні вектори сфери піднесеного. Естетичне, за Ф. Ніцше, вільне від морального, тож вільне від претензії на узагальнене розуміння, думка про яке вводить в хибну, ресентиментну позицію. В силу того, що художник вносить власний відбиток у своєму творінні, вивчення ілюстрації передбачає використання біографічного методу, згідно якого ідеї та цінності не можуть бути цілісно сприйняті без генези та аналізу життя конкретної людини. Таким чином, простір образотворчого, художнього, культурного дискурсів зв'язано зі сферою художньо-суб'єктивного досвіду пізнання буття. Тож, ілюстрація є актом художнього розуміння, тим що виникає на стику словесного та образотворчого трактування сенсу з одної сторони, та суб'єктивності творця - з іншої.

Дослідження ілюстрації у взаємозв'язку слова і зображення дозволяє виявити генезис, закономірність розвитку мистецтва як образотворчого, так і літературного, прослідкувати основні вектори, та рушійні моменти. Це дає розвиток для подальшого дослідження, та використання ілюстрації як базису для філософських, філологічних та мистецьких напрямків, та створює основу для подальшого розвитку саме філософії ілюстрації.